Stockholms läns landsting

SOCIALDEMOKRATERNA **SÄRSKILT UTTALANDE**

2016-01-26 LS 2015-1137

Landstingsstyrelsen, ärende 18

Yttrande över Landstingsrevisorernas rapport 1/2015 De mindre sjukhusens roll i en förändrad vårdstruktur LS 2015-1137

Landstingsrevisorerna har återigen producerat en välskriven och aktuell rapport. Trots, eller snarare på grund av den klargörande redogörelsen av deras granskning av de mindre sjukhusens roll i FHS-omställningen lämnas man med frågan: var ska vården i Stockholm läns landsting ta vägen? Och framför allt, var ska vårdbehövande och patienter vända sig?

Landstingsrevisorernas tar upp en rad viktiga farhågor och orosmoment i FHS-omställningen. Tre av dessa är särskilt angelägna att lyfta:

- Eftersom renoveringsbehovet av de mindre sjukhusen initialt underskattades överstiger nu resurserna som krävs för att åstadkomma den nödvändiga upprustningen landstingets beslutade ramar. Detta gör att renoveringsplanerna av de mindre sjukhusen är försenade, något som kraftigt försvårar utskiftningen från akutsjukhusen.

- Landstingsrevisorerna påpekar också att behovet att styra etableringar så att en lämplig sammansättning av vård kommer på plats på de mindre sjukhusen har hamnat i konflikt med den – av Alliansen ständigt prioriterade – ambitionen att utöka vården utanför akutsjukhusen via vårdval. Att total etableringsfrihet – den bärande principen när landstingsalliansen rullar ut vårdval inom alla möjliga specialistvårdsområden – omöjliggör att styra samma vård till specifika platser kräver inte särskilt avancerad slutledningsförmåga. Det är därför särskilt sorgligt att Landstingsrevisorerna måste konstatera denna självklarhet.

- En tredje, och synnerligen oroande slutsats som Landstingsrevisorerna drar är att eftersom planerna fram till 2020 för somatisk slutenvård utanför akutsjukhusen endast omfattar landstingets mindre sjukhus på norra och nordvästra sidan av länet, riskerar man att skapa ett tomrum i sydvästra delen av länet.

Vi vill också lyfta det smått ironiska i att de privata vårdgivarna, som den styrande alliansminoriteten brukar se som lösningen oavsett problem, upplever att dialog och förutsättningarna för långsiktigt samarbete lämnar mycket i övrigt att önska.

Slutligen blir vi mycket oroliga när det i vår dialog med facken framkommer att berörd vårdpersonal i princip undantagslöst är ovetandes om de stora förändringar som stundar. Hur tänker sig den styrande minoriteten att man ska få accept på ett enormt förändringsarbete när de som är berörs direkt, väsentligt och personligen – vårdens anställda – inte är informerade eller involverade i det som ska ske?